

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.861 van 13 juni 2013
in de zaak A. 202.640/VII-38.314.**

In zake : Joanna CAVENS (overleden)
rechtsgeding hervat door :
Fons PEETERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Yves Loix en Jo Van Lommel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Kaat Decock
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
Francis PEETERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Van Wynsberge
kantoor houdend te 9080 Lochristi
Denen 157
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 19 september 2011 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 13 januari 2011,

houdende het verlenen aan Francis Peeters van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen door uitbreiding en wijziging van een varkenshouderij, gelegen aan de Doornestraat 68 te Herentals, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 9 februari 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertdt heeft een verslag opgesteld.

Uit het uittreksel uit het register der overlijdensakten van de gemeente Olen blijkt dat de verzoekster is overleden op 23 augustus 2012.

Het verzoek tot gedinghervatting werd op 13 september 2012 ingediend door Fons Peeters.

De gedinghervattende verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 maart 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Yves Loix en Jo Van Lommel, die verschijnen voor de verzoeker, advocaat Steve Ronse, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Koen Van Wynsberge, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswert heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij exploiteert een varkensbedrijf aan de Doornestraat 68 te Herentals.

De deputatie van de provincie Antwerpen heeft op 19 september 1991 akte genomen, geldend als vergunning voor een termijn verstrijkend op 19 september 2011, van de exploitatie van een inrichting bestaande uit het stallen van 760 gespeende varkens en 240 niet-gespeende biggen, de opslag van 1.020 m³ dierlijke drijfmest en elektromotoren met een totaal vermogen van 30 kW. Op 6 april 1995 heeft de deputatie een vergunning verleend voor het veranderen van de varkenshouderij door wijziging en uitbreiding. De verandering betrof onder meer de renovatie van bestaande stallen tot een vernieuwde stal voor het houden van 800 vleesvarkens en de uitbreiding met een nieuwe stal voor het houden van 188 zeugen, 5 beren, 20 opfokzeugen, 480 biggen en 512 vleesvarkens. Voortaan zou de inrichting 1.525 varkens, waarvan 188 zeugen, omvatten.

Op stedenbouwkundig vlak ziet de vergunningstoestand er als volgt uit :

- bij besluit van 5 maart 1976 heeft het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals een vergunning verleend voor het bouwen van een woning met kweek- en mestvarkensstal, koestal en bergplaats, gelegen op kadastrale percelen sectie E, nummers 321b en 323;
- op 22 juni 1994 heeft het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning verleend om de bestaande varkenshouderij te slopen en een nieuw varkensbedrijf, bestaande uit een kweek- en varkensstal, loods voor brijvoeding, garagewerkplaats en mestplaats, te bouwen; het advies van de gemachtigde ambtenaar over de desbetreffende bouwaanvraag vermeldt onder meer :

"- Overwegende dat de aanvraag het totaal slopen en herbouwen van een bestaand varkensbedrijf betreft;

- Gelet op de bouwvallige en verouderde toestand van de bestaande stallen;

- (...);

Gunstig onder volgende voorwaarde:

- (...);

- de bestaande, ouderlijke bedrijfswoning deel blijft uitmaken van het bedrijf, m.a.w. dat er geen tweede bedrijfswoning kan worden toegestaan".

3.2. Op 26 november 2008 wordt proces-verbaal opgesteld omdat niet alle bedrijfsgebouwen gebouwd en/of afgebroken blijken te zijn conform de verleende stedenbouwkundige vergunningen en een bijkomende bedrijfswoning werd gerealiseerd in een loods.

3.3. De tussenkomende partij dient op 2 augustus 2010 een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag in tot regularisatie van de bestaande bedrijfsgebouwen.

3.4. Vervolgens dient de tussenkomende partij op 22 september 2010 een milieuvergunningsaanvraag in om de varkenshouderij verder te exploiteren en

te veranderen door wijziging en uitbreiding. Het voorwerp van de aanvraag omvat onder meer het houden van 1.534 varkens.

3.5. Op 13 januari 2011 verleent de deputatie van de provincie Antwerpen de gevraagde milieuvergunning. Tevens wordt akte genomen van een aantal klasse 3-inrichtingen.

3.6. De oorspronkelijke verzoekster stelt administratief beroep in tegen die vergunning.

3.7. In het kader van de administratieve beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

De afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie adviseren gunstig. De afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid adviseert gunstig, "(m)its voldaan wordt aan de reeds opgelegde voorwaarden in de verleende stedenbouwkundige vergunning en de nodige regulariserende stedenbouwkundige vergunningen worden bekomen".

3.8. Op 6 juni 2011 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals een stedenbouwkundige vergunning tot regularisatie van de bestaande bedrijfsgebouwen.

Ook tegen deze beslissing stelt de oorspronkelijke verzoekster administratief beroep in.

Met een besluit van 8 september 2011 weigert de deputatie van de provincie Antwerpen in beroep de stedenbouwkundige vergunning tot regularisatie van de bestaande bedrijfsgebouwen.

3.9. Op 19 september 2011 verklaart de bevoegde Vlaamse minister het beroep tegen de milieuvergunning ongegrond en bevestigt zij de door de deputatie van de provincie Antwerpen op 13 januari 2011 genomen beslissing.

Dit is het thans bestreden besluit, dat als volgt is gemotiveerd :

"Gelet op de volgende beroepsargumenten van de eigenaar van de bij het bedrijf horende exploitatiewoning :

- de exploitant is schuldig aan diverse bouwvoertredingen doordat de bouwvergunning van 22 juni 1994 niet correct uitgevoerd werd en waardoor een deel van de milieuvergunning onherroepelijk en van rechtswege is vervallen;
- de bouwvergunning voor de nieuwe stal was gekoppeld aan de afbraak van de oude en bouwvallige bestaande stal; dit werd ook door het AROHM in het kader van de milieuvergunningsaanvraag MLAV1/94-509 aangevoerd en was de reden voor het deels ongunstig advies van het AROHM voor die milieuvergunningsaanvraag;
- de exploitatiewoning mocht niet van het bedrijf worden gesplitst; tot op heden woont de exploitant in een tot woning omgebouwde berging van de stal die in 1994 werd bouwvergund;
- in de milieuvergunning MLAV1/94-509 staat expliciet als overweging vermeld dat het advies van het bestuur Ruimtelijke Ordening met betrekking tot de bewuste stal 2 niet in aanmerking wordt genomen omdat de milieuvergunning is geschorst zolang de bouwvergunning niet is verleend (koppeling bouw- en milieuvergunning);
- pas op 2 augustus 2010 heeft de exploitant een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor het regulariseren van de bestaande bedrijfsgebouwen; doordat deze regularisatieaanvraag inmiddels is ingetrokken, is de milieuvergunning met betrekking tot de oude stal onherroepelijk en van rechtswege vervallen;
- het exploiteren in niet-vergunde en af te breken stallen kan geen rechten doen ontstaan in hoofde van de exploitant;
- de tekortkomingen, onvolledigheden en onjuistheden in de huidige milieuvergunningsaanvraag laten niet toe om een correct beeld te krijgen van de situatie: het woongedeelte in stal 1 staat niet op het plan aangeduid en de stallen moeten als niet-vergund worden beschouwd omdat de bouwvergunning van 22 juni 1994 niet correct werd uitgevoerd;

(...)

Gelet op de ligging van de inrichting in agrarisch gebied volgens het gewestplan Herentals - Mol, vastgesteld bij het koninklijk besluit van 28 juli 1978;

(...)

Gelet op het horen op 24 mei 2011 door de gewestelijke

milieuvergunningscommissie van de exploitant die het volgende verklaart:

- het beroep werd ingediend door de moeder van de exploitant; zij is de eigenaar van de aanpalende woning;
- er zijn 2 bouwvergunningen: die van de oudste stal en die van de nieuwe stal; deze laatste bouwvergunning had als voorwaarde dat de oude stal gesloopt zou worden; dit is niet gebeurd;
- het bedrijf veroorzaakt geen milieuproblemen;

Overwegende dat het beroep ingediend door de eigenaar van de exploitatiewoning betrekking heeft op het verlenen van de milieuvergunning voor de verandering door uitbreiding en wijziging van een varkenshouderij;

Overwegende dat er meer bepaald een uitbreiding wordt aangevraagd van het aantal varkensplaatsen van 1.525 naar 1.534; dat dit nagenoeg een status quo in het aantal varkens betekent en dat het eerder een wijziging betreft; dat de varkens zullen herverdeeld worden in de 2 bestaande stallen die zullen verbouwd worden;

Overwegende dat de omgeving rond het bedrijf zeer schaars bebouwd is; dat op een voor eventuele hinder relevante afstand van het bedrijf enkel een paar landbouwbedrijven gelegen zijn, geen zonevremde particuliere woningen;

Overwegende dat de argumenten aangehaald door de beroepsindieners alle stedenbouwkundig van aard zijn; dat meer bepaald wordt verwezen naar enerzijds het niet voldaan zijn aan de voorwaarde in de stedenbouwkundige vergunning voor de oprichting van een stal die de afbraak van een oude stal impliceerde en anderzijds naar de bedrijfswoning ingericht in een bestaande berging;

Overwegende dat voor 1990 het perceel dat het voorwerp uitmaakt van de aanvraag eigendom was van de familie Peeters-Cavens (de huidige beroepsindieners); dat de familie Peeters-Cavens middels vergunning van 5 maart 1976 de exploitatiewoning en de oude varkensstallen bouwde; dat middels akte van 13 februari 1990 de heer Francis Peeters de stallingen van de heer en mevrouw Peeters kocht; dat de exploitatiewoning gelegen te Doornestraat 68 niet mee werd aangekocht en dus nog steeds in het bezit is van de beroepsindieners;

Overwegende dat het agrarisch gebied overeenkomstig artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bestemd voor de landbouw in de ruime zin en mag behoudens bijzondere bepalingen enkel voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen alsmede de woning van de exploitanten bevatten, benevens verblijfgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt en ook de para-agrarische bedrijven;

Overwegende dat de bedrijvigheid vergund is en in overeenstemming is met de vigerende bestemmingsvoorschriften van het gewestplan;

Overwegende dat de exploitant de voorwaarden opgelegd in zijn stedenbouwkundige vergunning d.d. 22 juni 1994 moet naleven; dat dit echter een zaak is van handhaving; dat in het kader van deze milieuvergunningsaanvraag de niet naleving van de stedenbouwkundige voorwaarden echter geen motief kan zijn voor de weigering van de milieuvergunning;

Overwegende dat de regularisatie op stedenbouwkundig vlak moet gebeuren in het kader van de indiening van een nieuwe stedenbouwkundige vergunningsaanvraag; dat bij toekenning van de milieuvergunning de uitvoering hiervan, conform artikel 5 van het milieuvergunningsdecreet, geschorst blijft tot de definitieve toekenning van de stedenbouwkundige vergunning; dat de toegekende milieuvergunning echter vervalt bij de definitieve weigering van de stedenbouwkundige vergunning;

Overwegende dat er milieutechnisch gezien geen problemen zijn met het bedrijf in de huidige toestand; dat zoals eerder gezegd het bedrijf optimaal gelegen is en er geen kwetsbare wooneenheden op een relevante afstand van het bedrijf gelegen zijn; dat deze toestand door de geplande veranderingen aan de bestaande stallen nog zal verbeteren;

Overwegende dat de inrichting gelegen is in agrarisch gebied en bijgevolg principieel verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening;

Overwegende dat de hinder voor mens en milieu en de risico's voor de externe veiligheid, veroorzaakt door de gevraagde inrichting mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Eerste exceptie

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt op dat de verzoeker het vereiste belang bij het annulatieberoep ontbeert, aangezien de deputatie van de provincie Antwerpen op 8 september 2011 de corresponderende stedenbouwkundige vergunning definitief heeft geweigerd, zodat de verleende milieuvergunning automatisch is komen te vervallen op grond van de koppelingsregeling vervat in artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet).

5. De tussenkomen partij stelt dat er geen sprake is van een verval van de bestreden milieuvergunning, aangezien zij over een stedenbouwkundige vergunning van 22 juni 1994 beschikt. Zij zet uiteen dat uit het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen van 8 september 2011 tot

weigering van de stedenbouwkundige regularisatieaanvraag duidelijk blijkt dat die aanvraag geen betrekking heeft op de stallen waarin de dieren worden gehouden (en die vergund werden in 1994), maar wel op de achterliggende opslagloodsen en dat die stedenbouwkundige regularisatieaanvraag dan ook niet gerelateerd is aan de thans bestreden milieuvergunning.

Beoordeling

6. Artikel 5, § 2, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt onder meer :

"Als de stedenbouwkundige vergunning definitief wordt geweigerd, vervalt de milieuvergunning of het recht op exploitatie ten gevolge van de melding voor de meldingsplichtige inrichtingen van rechtswege".

Voormelde vervalregeling veronderstelt dat de milieuvergunning werd verleend op een ogenblik dat nog geen beslissing was genomen over de aanvraag tot het verkrijgen van de voor het project vereiste stedenbouwkundige vergunning. Een milieuvergunning kan immers niet vervallen als zij nog niet is verleend.

In het voorliggende geval werd de stedenbouwkundige vergunning definitief geweigerd op 8 september 2011, dit is vóór het verlenen van de bestreden milieuvergunning op 19 september 2011. Om die reden alleen en zonder te onderzoeken of er al dan niet sprake is van corresponderende vergunningsaanvragen, wordt de exceptie niet bijgetreden.

B. Tweede exceptie

Standpunt van de partijen

7. De tussenkomende partij werpt op dat de oorspronkelijke verzoekster niet doet blijken van het vereiste belang bij het annulatieberoep,

aangezien zij zich steeds beroept op beweerde stedenbouwkundige inbreuken met betrekking tot de afgesplitste bedrijfswoning en de aanwezigheid van een tweede illegale bedrijfswoning, terwijl zijzelf aan de basis ligt van alle stedenbouwkundige problemen, doordat zij manifest weigert om de bedrijfswoning te verkopen aan de tussenkomende partij en aldus verhindert dat de bedrijfswoning opnieuw integraal deel gaat uitmaken van de bedrijfsgebouwen. Volgens de tussenkomende partij kan de oorspronkelijke verzoekster zich niet beroepen op een vermeende onwettige toestand indien zij die zelf heeft bewerkstelligd.

8. De oorspronkelijke verzoekster repliceert dat haar woning grenst aan het perceel waarop de bestreden milieuvergunning betrekking heeft, zodat zij, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, over het vereiste belang beschikt.

9. In haar laatste memorie benadrukt de tussenkomende partij dat luidens artikel 11 van het besluit van de Vlaamse regering van 28 november 2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevreemde functiewijzigingen slechts een vergunning kan worden verleend voor een functiewijziging van landbouwbedrijf met exploitantenwoning naar uitsluitend wonen, op voorwaarde dat de bedrijfsgebouwen van het landbouwbedrijf niet worden afgesplitst van de bedrijfswoning, dat de voormalige bedrijfswoning thans een zuivere woonfunctie heeft gekregen zodat er sprake is van een niet-toegelaten zonevreemde functiewijziging die, gelet op voormeld artikel 11, niet kan worden geregulariseerd. Ook verwijst de tussenkomende partij naar artikel 145bis, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dat evenzeer bepaalt dat de functiewijziging van exploitantenwoning naar zuiver residentiële woning slechts is toegelaten indien de woning niet wordt afgesplitst van de bedrijfsgebouwen, dewelke een nieuw gebruik krijgen als woningbijgebouwen of als accommodatie van tijdelijke verblijfsgelegenheid op voorwaarde dat landbouw als nevenbestemming blijft bestaan. De tussenkomende partij besluit dat de onwettige toestand van de woning uitsluitend en bewust

gecreëerd is door de oorspronkelijke verzoekster, dat het annulatieberoep ertoe strekt "haar bestaande woon- en leefklimaat, dat zij put uit een zakelijk recht op een illegale woning, te horen bestendigen" en dat zij zodoende geen blijk geeft van een wettig belang.

Beoordeling

10. Het wordt niet betwist dat de betrokken woning grenst aan het perceel waarop de vergunde varkenshouderij wordt geëxploiteerd. Dat feit volstaat op zich om het belang bij de gevorderde nietigverklaring te staven. De bewering dat het actuele residentiële gebruik van de voormalige exploitantenwoning een stedenbouwkundige inbreuk vormt, doet daaraan geen afbreuk.

De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

11. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 46 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat een hernieuwing van de milieuvergunning wordt gevraagd en verleend, terwijl de basisvergunning is vervallen.

De verzoeker zet uiteen dat de oude stallen op het betrokken perceel overeenkomstig de stedenbouwkundige vergunning van 22 juni 1994 dienden te worden afgebroken, hetgeen echter niet is gebeurd en dat als gevolg van dit bouw misdrijf ook de overeenkomstig de vergunning van 22 juni 1994

opgerichte nieuwe stallen als niet-vergund moeten worden beschouwd, zodat alle constructies op het betrokken perceel niet stedenbouwkundig vergund zijn. Voorts wijst hij erop dat de stedenbouwkundige vergunning van 22 juni 1994 gekoppeld is aan de milieuvergunning van 6 april 1995, dat die milieuvergunning werd verleend met de uitdrukkelijke vermelding dat zij geschorst blijft zolang de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning niet is toegekend, dat laatstgenoemde vergunning op heden nog steeds niet is verkregen zodat de milieuvergunning van 1995 geschorst is gebleven en dat op 2 augustus 2010 voor het eerst een regularisatievergunning werd aangevraagd, welke "inmiddels weer terug (werd) ingetrokken". De verzoeker besluit dat de milieuvergunning van 6 april 1995 van rechtswege is vervallen op grond van artikel 46, 1°, van Vlarem I, aangezien zij niet "in gebruik" werd genomen binnen een termijn van drie jaar, dat thans dan ook geen sprake kan zijn van een hernieuwing van een bestaande milieuvergunning, doch wel van een volledig nieuwe milieuvergunning en dat de exploitatie van een niet-vergunde inrichting geen rechten kan doen ontstaan in hoofde van de exploitant.

12. De verwerende partij antwoordt dat te dezen niet is voldaan aan de in artikel 46 van Vlarem I gestelde voorwaarden voor het verval van de milieuvergunning, dat de koppelingsregeling inzake stedenbouwkundige en milieuvergunningen, vervat in artikel 5, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, enkel geldt wanneer voor eenzelfde project zowel een bouw- als een milieuvergunning vereist is en dat het verval zich niet kan voordoen wanneer de exploitatie van een inrichting enkel een milieuvergunning behoeft omdat reeds in het verleden een stedenbouwkundige vergunning werd verkregen, dat de vraag of bouwwerken al dan niet conform de verleende vergunning werden uitgevoerd niet van invloed is op de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag, dat er in casu geen sprake is van een vervallen stedenbouwkundige vergunning en dat het nog niet voorhanden zijn van een stedenbouwkundige vergunning niet inhoudt dat de milieuvergunning zonder rechtsgevolgen is, doch enkel dat die rechtsgevolgen tijdelijk geschorst zijn, dat precies die schorsing van de milieuvergunning het

verval ervan in de weg staat en dat een milieuvergunning die rechtsgevolgen genereert, hernieuwd kan worden.

13. De tussenkomenende partij betoogt dat er geen sprake is van het verval van de basismilieuvergunning, aangezien niet is voldaan aan één van de daartoe in artikel 46 van Vlarem I gestelde voorwaarden, dat de inrichting immers tijdig in gebruik is genomen en dat de vergunningsaanvraag betrekking heeft op een bestaande varkenshouderij die nog steeds in exploitatie is, dat artikel 46 van Vlarem I niet bepaalt dat de schorsing van een milieuvergunning gedurende twee opeenvolgende jaren tot het verval van die vergunning leidt, dat overeenkomstig rechtspraak van de Raad van State de feitelijke instandhouding primeert en niet de juridische instandhouding van de milieuvergunning, dat het feit dat een exploitant steeds ongeveer het aantal varkens heeft gehouden waarvoor hij de milieuvergunning heeft verkregen, volstaat om die vergunning in stand te houden en dat de omstandigheid dat de dieren een bepaalde tijd in een stal werden gehouden waarop de betreffende milieuvergunning geen betrekking had, niet tot het verval van die vergunning leidt, dat niet wordt aangetoond dat zij onvoldoende dieren zou hebben gehouden of de inrichting niet zou hebben geëxploiteerd gedurende meer dan twee opeenvolgende jaren, dat evenmin wordt betwist dat het bedrijf jarenlang feitelijk werd geëxploiteerd, dat de gebeurlijke niet-conforme uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning van 22 juni 1994 geen grond vormt voor het verval van de milieuvergunning en voorts dat stal 1 in elk geval conform de vergunning van 22 juni 1994 werd opgericht, zodat haar verzuim om stal 2 af te breken geen invloed heeft op de juridische toestand van stal 1 en de stedenbouwkundige vergunning van 22 juni 1994 enkel kan zijn vervallen voor zover zij betrekking heeft op de afbraak van stal 2.

Beoordeling

14. Artikel 5, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, in de versie die geldt voor de beoordeling van voorliggend geding, bepaalde :

"De milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 44 van bovengenoemde Wet een bouwvergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend.

In dat geval gaat de termijn bepaald in artikel 17, 2e lid, van dit decreet, slechts in op de dag dat de bouwvergunning definitief is verleend.

Wordt de bouwvergunning evenwel geweigerd dan vervalt de milieuvergunning van rechtswege op de dag van de weigering van de bouwvergunning in laatste aanleg".

Artikel 46 van Vlarem I luidde :

"De in artikel 5 bedoelde milieuvergunning vervalt van rechtswege voor de inrichting die of voor het gedeelte van de inrichting dat:

- 1° niet is in gebruik genomen binnen de overeenkomstig artikel 30 vastgestelde termijn van in gebruikname;
- 2° vernield is wegens brand of ontploffing veroorzaakt ten gevolge van de exploitatie van de inrichting;
- 3° gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd".

De aangehaalde rechtsregels bepalen niet dat de milieuvergunning wordt geschorst of van rechtswege vervalt wanneer de bouwwerken niet conform de verleende bouwvergunning worden uitgevoerd. Het niet naleven van de voorwaarden van een bouwvergunning betekent ook niet dat die vergunning zelf uit het rechtsverkeer verdwijnt of geacht moet worden niet meer te bestaan.

Zelfs indien aangenomen zou worden dat de milieuvergunning van 6 april 1995 geschorst zou zijn geweest en gebleven ingevolge het niet correct uitvoeren van de bouwvergunning van 22 juni 1994, wordt vastgesteld dat uit de tekst van het toenmalige artikel 5 van het milieuvergunningsdecreet blijkt dat de termijn van in gebruikname van de vergunde inrichting (artikel 17, tweede lid, van het milieuvergunningsdecreet) slechts ingaat vanaf het ogenblik dat de bouwvergunning definitief is verleend. Bovendien zou het standpunt van de verzoeker dat de niet correcte uitvoering van de bouwvergunning gelijk staat met het ontbreken van een bouwvergunning, enkel tot de conclusie kunnen leiden dat de milieuvergunning van 6 april 1995 in haar tenuitvoerlegging geschorst was, niet dat zij vervallen was. Een geschorste milieuvergunning verdwijnt evenwel niet uit

het rechtsverkeer, zodat niet wordt aangenomen dat geen hernieuwingsaanvraag kon worden ingediend.

Aangezien de verwerende partij de regelgeving in verband met de schorsing en het verval van de milieuvergunning correct heeft toegepast, kan haar op dit vlak geen onzorgvuldigheid worden verweten. In het middel wordt niet verduidelijkt hoe het zorgvuldigheidsbeginsel nog op een andere wijze zou zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

15. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 5 van Vlarem I en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat het aanvraagdossier onvolledig was en onjuistheden bevatte, zodat het openbaar onderzoek onwettig was.

Zij zet uiteen dat overeenkomstig artikel 5 van Vlarem I een milieuvergunningsaanvraag alle informatie dient te bevatten zoals vermeld in bijlage 4 van Vlarem I, terwijl het betrokken aanvraagdossier ten onrechte vermeldt dat de inrichting gelegen is in agrarisch gebied en aldus voorbijgaat aan de gedeeltelijke ligging in waterwinningsgebied, in het aanvraagdossier nergens melding wordt gemaakt van de woongelegenheid in de nieuwe stallingen, welke op de plannen als berging is aangeduid en het aanvraagdossier de nieuwe stallingen als vergund beschouwt, hetgeen niet correct is, aangezien de oude stalling noch vergund noch regulariseerbaar is. De verzoeker meent dat door al deze tekortkomingen de vergunningverlenende overheid zich geen correct beeld kon vormen van de bestaande toestand en aldus de milieuvergunning had moeten weigeren, doch, door dit niet te doen, op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

16. De verwerende partij antwoordt dat "op een beperkt deel van het perceel de overdruk 'waterwinningsgebied' aanwezig (is)", hetgeen echter niet betekent dat het betrokken perceel in waterwinningsgebied is gelegen en niet verhindert dat de hoofdbestemming ervan agrarisch is. Voorts betoogt zij dat niet wordt aangetoond dat zij op basis van onvoldoende gegevens zou hebben geoordeeld, aangezien zij werd ingelicht door adviserende instanties en de beslissing in eerste aanleg, dat artikel 5 van Vlarem I niet voorziet in een verplichting tot het vermelden van woongelegenheden en het administratief beroepschrift dienaangaande reeds één en ander verduidelijkte. Wat het al dan niet vergund zijn van de stallen betreft, verwijst de verwerende partij naar haar uiteenzetting bij het eerste middel.

17. De tussenkommende partij stelt vooreerst dat het middel onontvankelijk is, omdat de verzoeker niet specificeert welk onderdeel van artikel 5 van Vlarem I hij geschonden acht.

Voorts voert de tussenkommende partij aan dat de aanvraag wel degelijk is ingediend volgens het model bedoeld in bijlage 4 van Vlarem I, dat de woongelegenheid niet moet worden aangeduid op de plannen, omdat deze niet vergunnings- of meldingsplichtig is, dat het perceel volgens het gewestplan niet is gelegen in een waterwinningsgebied, vermits die markering slechts een "overdruk" betreft en dat de verzoeker niet ontkracht dat stal 1 is opgericht conform de stedenbouwkundige vergunning van 22 juni 1994.

Beoordeling

18. Artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State vereist dat het verzoekschrift tot nietigverklaring "een uiteenzetting van de feiten en de middelen" bevat. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid die volgens de verzoekende partij werd geschonden, als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd

geschonden. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, is minstens vereist dat summier doch duidelijk de beweerde onregelmatigheid van de bestreden beslissing wordt aangegeven.

De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren strekt er toe het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de verwerende partij te waarborgen.

19. Het geschonden geachte artikel 5 van Vlarem I is een zeer omvangrijke bepaling die op gedetailleerde wijze aangeeft welke gegevens een aanvraagdossier voor een milieuvergunning moet bevatten. In de uiteenzetting van het middel wordt niet in precieze bewoordingen aangeduid welke voorschriften van artikel 5 van Vlarem I concreet werden geschonden. Hetzelfde geldt voor de beweerde schending van bijlage 4 bij Vlarem I waarin het model voor een milieuvergunningsaanvraagformulier wordt vastgesteld. Dientengevolge is ook onvoldoende duidelijk waarin de schending van het ingeroepen zorgvuldigheidsbeginsel eigenlijk bestaat en waarom het openbaar onderzoek niet correct is verlopen.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De nalatenschap van de verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin